

Деница Минчева

2Б

Непохватно. Това беше първото впечатление, което му направи момичето. Нанасяше се в апартамента срещу неговия и не правеше нищо като хората. Хаотично разпръснати пред вратата стояха кашоните с багажа ѝ, а тя се суетеше, очевидно неспособна да реши кое да внесе първо и как да започне разопаковането. Постоянно се блъскаше в нещо, а и беше забравила да надпише кашоните та част от тях явно бяха преобърнати и сега дрънчаха обезпокоително.

Тома я видя докато се прибираще от лекции. Този апартамент беше останал празен вече пет месеца и той почти се беше успокоил, че ще може да си прибира пощата без да се тревожи, че е по бельо и, че няма да има шумни енергични съседи, които да му губят времето с настойчиви покани за непрестанните им купони и сега това момиче. Не, че беше лошо или нещо, напротив – среден ръст, стройна, чуплива кестенява коса и обещаващи форми. И все пак, как само подритва тия кашони. За първи път ли се нанася?!

– За първи път се местя, не предполагам, че ще е толкова сложно. Да имате свободен половин час?

Стъписан да чуе мислите си изречени гласно, в първия момент Тома изобщо не разбра, че тя е проговорила. Проумя го секунда по-късно, когато, като че ли се блъсна в гузния ѝ поглед.

– Извинете, какво... – измърмори той, все още неспособен да скалъпи изречение.

– Казвам, че за първи път се местя. Сигурно Ви преча така, като съм блокирала коридора с багажа си, но не съм го правила преди и май подцених сложността на пренасянето. Заклевам се, че имах точен план как да организирам всичко и за известно време дори го спазвах, но...

Непохватна и бърлива. Неприятните впечатления се увеличаваха. За първи път го срещаше, но разговаряше с него фамилиарно и подробно му разказа, как след като починала и майка ѝ, продала къщата на родителите си, но явно не е разбрала добре брокера на недвижимо имущество, когато и е казал с колко време разполага, за да се изнесе, защото била убедена, че има две седмици, а се оказало, че са два дни. И ето я тук, с всичките се кашони струпани пред вратата на съвсем първия свободен апартамент, който е открила, и вероятно скоро няма да го смени, защо натоварването и напрежението по едно пренасяне и идват в повече.

Докато тя говореше, двамата внасяха кашони в новото ѝ жилище. Съгласи се да ѝ помогне не толкова от добросъседски чувства, а, за да се разчисти по-бързо тая бъркотия пред вратата му.

– Значи, не сте студентка – подхвърли първото, което му хрумна, понеже тя най-после беше спряла да говори и неговото мъчание беше някак неловко.

– Не, не съм. Обаче исках, наистина. Мечатаех да стана фотограф. Професионален имам предвид. Такъв, който твори, а не само снима сватби и кръщенета. Като бях малка, татко ми купи фотоапарат за един рожден ден. Бях толкова ентузиасирана, че един цял ден снимах всичко, което попадна пред очите ми – моите играчки, цветните лехи на майка ми, татко, който чете вестник, децата навън, една птица, котка с малките ѝ, няколко дървета... Нали казват, че изображенията на един обект, улавя част от същината му. Затова в началото хората се страхували от снимките – мислели, че така ще пленят душите ми. И аз така се чувствах – ловец на души.

Тя наистина не млъкваше. Беше прекарал с нея повече от половин час и едва ли имаше и три минути, в които да си е държала устата затворена. След като и последният кашон беше внесен, тя му предложи кафе. Той не намери причина, с която да се извини и се наложи да приеме. Тя изрови кафеварка след като известно време бърника в няколко кашона – как е могла да не ги надпише?! – и малко по-късно кафето беше готово. За негово нарастващо раздражение тя реши да се довърши историята. Баша ѝ починал малко, след като и подарил онзи фотоапарат. За да се издържат, майка ѝ работела на две места и се оправяли, но за спестявания за образование и дума не можело да става. И така, вместо да стане студентка, след средното ѝ се наложило да почне работа.

Тя приключи историята си с остро поемане на дъх, сякаш се кани да продължи, но в този момент изглежда най-после проумя, че е говорила непрекъснато почти цял час и се спря. Без да отлага повече, за да не би тя да се окопити и да продължи да говори, той се изини, че трябва да чете за изпит и се измъкна. Вече на сигурно място в собствения си апартамент си помисли, че изобщо няма да съжалява ако не види повече разговорливата си нова съседка. Дори не подозираше, че желанието му ще изпълни почти незабавно.

* * *

Следващият ден беше събота. Тома обичаше да е сам в почивните си дни – да чете, да се качи в планината или да измисля нови, по-добри начини за организация на вещите и работата си. Този път обаче трябваше да се прибере вкъщи. Майка му имаше рожден ден, а в семейство му никой не биваше освободен от участие в такива събития.

Изтичах за резервния ключ, влязох, отворих всички прозорци, аз самата едва не се задуших, ама то горкото беше свършило.

Новината шокира Тома. Докато се опитваше да смели факта, че момичето, с което бе пил кафе само преди ден, е мъртво и просто вече го няма, някъде в периферията на ума му се въртеше мисълта, че той не е усетил никаква миризма на излизане, но това не му се стори важно – той излезе рано, много бързаше, а и мислите му бяха заети с предстоящото семейно изпитание. Несравнимо по-важно бе, че някой е умрял в непосредствена близост до него, а той е можел дори да не разбере, ако не му бяха казали.

Прибра се в апартамента си с тежко, внезапно връхлетяло главоболие и се отпусна тежко на дивана в хола. Трябваше да си разопакова багажа, да вземе душ и да хапне нещо, но вместо това продължаваше да седи на дивана, вперил празен поглед в тъмното. Мислите му все повече се прехвърляха от предстоящите задачи към момичето. То така си остана безименно за него. Как ли се е казвала – Мила? Елена? Светла? Диана? Мила, сякаш най-й подходеше. Стори му се абсурдно – кой е той да решава кое е най-подходящото име за напълно непозната жена. И все пак ... Мила...

Опита се да си припомни по-подробно разговорът им. Не спомена ли тя име в началото? Да видим: „За първи път се мества. Не предполагам, че ще е толкова сложно. Аз съм Мила. Да имате свободен половин час“ Да! Ето, точно така. Значи му се е сторило подходящо, защото това е името ѝ. Странно, защо беше решил, че не го знее. Изкара на дивана още няколко часа в мисли за така бързо изчезналата си съседка. Ставаше му все по-конфузно. Сети се колко му беше неприятна компанията ѝ и как бързаше да се измъкне. Ужас! Горкото момиче сигурно го е помислило за темерут. То и какво ли има да го мисли – той си е! Ето на – не познава нито един съсед, а живее тук вече почти година, приема рождения ден на майка си като тягостно задължение и въобще се радва само и единствено на собствената си компания. Едва късно през нощта се надигна от дивана, откъсвайки се трудно от тежките си мисли. Имаше сили само, колкото да се съблече и да се просне в леглото си. Заспа веднага и не сънува нищо.

* * *

Синята или бялата? Тома гледаше втрещено двете ризи и почваше да се поти под настойчивия поглед на продавачката.

– Да Ви оставя да помислите още малко? – любезно, но някак през

зъби попита тя и Тома побърза да ѝ благодари. Тя се отделичи да обърне внимание на други клиенти, но все му мяташе по някой кос поглед. Вече половин час не можеше да реши. Беше решил, че иска да е с костюм на държавния изпит. Майка му му бе спестила мъките по избиране на костюма, но той трябваше да си купи риза. И тъй, ето го тук – синята или бялата. Прииска му се да има някой с него, който да го посъветве. Осъзна, че за първи път от много време съзнателно си пожелава компанията на друг човек. Внезапно се сети за злощастното момиче от отсрещния апартамент. Мила. Да, точно така. Чудно, дали отношенията им щяха да се променят ако беше останала жива? Вярно, че говореше много, но това вероятно се е дължало на притеснение. Мести се на ново място, среща съседа си, вероятно е искала просто да бъде любезна с човека, който ще живее най-близо до нея. Интересно, дали наистина можеха да се сблизят? Тя е разхвърляна вярно, но нали е искала да става фотограф – творците са такива разпилени. Но, което е по-важното в случая – има вкус и усет за красивото, та сега, вместо да е сам, той можеше да се е отбил при нея и да я е помолил в замяна на помощта му при нанасянето да му помогне да си избере риза.

Зад гърба си чу шумолене на плат и потракване не закачалки. Усети познат аромат. Парфюмът на Мила. До сега не осъзнаваше, че го е запомнил.

– Добре де, а защо точно синя или бяла? – Тя, като жена, сигурно би имало свое съвсем различно мнение.

– Защото трябва да е официално и...

– Официално добре, но кой казва, че трябва да е строго? Все пак не отиваш на погребение. Виж тези – защо не жълта или оранжева?

– Няма начин! Държавните изпити не са погребение, но не са и цирк! Кажй, де – синя или бяла?

– Розова!!

– Моля?! Мила, това е смешно, взех те да помагаш – не се шегувай!

– Кой се шегува? Виж това – светло пепеляво розово – идеална е! Ето ти и подходяща вратовръзка. Ще избиеш рибата, просто!

– Ама, не знам ... розово?

– Е, хайде де, Бекъм носи розово. А като става въпрос за мода, той е като ветропоказател – няма да му противоречиш, нали?

– Хм, розово, значи.

Изправи се пред продавачката усмихнат и доволен, че е взел решение.

– Ще взема тези двете.

За всеки случай реши да се подsigури и взе и синята, но идеята за пепеляво розова риза му допаднаше все повече.

* * *

След държавния изпит, всичките му колеги отидоха да поляят случая – изкаралите да го отпразнуват, скъсаните да се утешат и да съберат сили за втория рунд. Поканиха и него с половин уста – все пак, бяха учили заедно пет години, но личеше, че няма да им разбие сърцата ако откаже.

– Благодаря, но вече имам ангажимент. Жалко. Е, успех на всички!

– Да, и на тебе, пич!

Остана сам в коридора и мислите му пак се отплеснаха.

– Виждам, че си послушал съвета ми. Браво, добро момче. Страшно ти отива тоя цвят. Е, как мина?

– Ами ... избих рибата. Просто.

Смехът ѝ залива университетските строги коридори.

– Само така! Е, къде ще го отпразнуваме?

– Ами...

– Чакай, знам едно местенце. Щуро ще си изкараме. Имаш нужда след толкова работа.

– Да, ама...

– Извинявай, възразяваш ли ми нещо? А кой ти помогна да си избере риза трепач. Длъжник си ми.

Сигурно щеше да е хубаво ако можеше тя наистина да го чака след изпита и да го отвелече за една шура нощ. И, кой знае, на връщане можеше да предпочете да се вмъкне в неговия апартамент. А на сутринта... тя правеше хубаво кафе. Можеше да е станала преди него, да е взела душ и вече да прави кафето, когато той се надигне.

– Добро утро, Ваше Магистърско Величество! Закуската е сервирана! Къде желаете да се храните – в столовата, в леглото или във ваната?

– А, не – знаеш колко ме бива да вземам решения – ти прецени. А междувременно, дали мога да си откъсна една целувчица?

– Целувчица за Господина – носи се веднага. Още топла, пари!

И отново смехът ѝ – силен, плътен, жив...

Стоеше пред входа си. На устните си сякаш още усещаше една сутрешна целувка, а главата му гъмжеше от мисли. Толкова години! – всичките години, в които умишлено избягваше срещите с хора, предпочиташе собствената си компания и приемаше общуването като неизбежно зло! Той можеше да ѝ помогне в онзи ден. Да ѝ провери уредите, да

забележи, че изтича газ. Ако не беше бързал толкова да се освободи от присъствието ѝ, тя сега можеше да е жива и да празнува с него дипломирането и предстоящия му живот. Наложил се да се подпре на близко дърво, защото тази мисъл го притисна с цялата си тежест.

– Тя е мъртва! Аз можех да ѝ помогна, а не го направих. Аз на практика съм я убил!

Разхлаби вратовръзката си и шумно си пое въздух. Тъкмо, когато главата му, сякаш щеше да експлодира, зад завоя се появи камион. Почти товарно такси. Спря пред неговия вход. Няколко мъже в работни дрехи скочиха от него и почнаха да разтоварват мебели и кутии с багаж.

От входа излезе мъж, който му се стори познат и се обърна към мъжете от камиона:

– Носете всичко в апартамент 2Б. Аз съм отключил.

2Б. Това е апартаментът на Мила! Как така ще се нанасят хора толкова скоро?! Никой не е вадил нейния багаж от там! Затича се нагоре по стълбите и се спря пред отворената врата на 2Б.

– Извинете. Извинете! Кой ви праща, какво е това?

– Нае ни семейството, което ще се нанася тук, Господине. Трябва да преенсем багажа им и точно това правим.

– Но какво направихте с вещите на предишната наемателка? Тук живееше едно момиче. Тя ... тя почина съвсем наскоро.

– Извинете, Господине, но сигурно грешите сградата. Според домоуправителя, този апартамент е празен и никой не е живял тук от 5 месеца. Не е споменавал за момиче.

– Как така?! Тя се нанесе съвсем наскоро и после имаше инцидент...

– Вие действително грешите – от апартамента излезе същият мъж, който напътстваше носачите пред входа. – Аз съм домоуправителя и знам точно кой кога в кое жилище е живял.

– Но питайте жена си! Тя ще си спомни, говори ми за нея!

– Виж, момче, не знам какъв ти е проблемът, но ако имаш нужда от лекар, кажи да го повикаме веднага. С жена ми сме разведени от 8 години. Живея тук сам. И не знам за никакво момиче, което да се е нанасяло в 2Б.

– Но...

– Ей, я се дръпни – това нещо тежи!

Избутаха младежа встрани и продължиха да внасят багаж в празното жилище.

Тома се прибра в жилището си по-объркан от всякога и се отпусна

на дивана с отсъстващ поглед.

Мила, Мила... Дали наистина си беше казала името, когато се срещнаха? Не, по-скоро не. Беше споменала обаче с какво се занимава. Ловец на души. Да това бяха думите ѝ. Макар че, всъщност, ловец ли беше казала? Или спасител?

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11811>]